

Sněží...

Zvedám sluchátko, vytáčím číslo. Je slyšet dunivou, hrubou hudbu.

„Jsou Vánoce a Sexy Line vám přeje všechno nejlepší.“
Bože, přemýšlím, dnes říkají víc slov, telefonát bude dražší... „Get to the fucking point!... Get to the fucking point!“ řvu do sluchátka, ale samozřejmě mě nikdo neslyší, je to nahrávka. Zním ji nazpaměť.

„Doba trvání hovoru nesmí překročit patnáct minut.“
Disco hudba, plná narážek, vulgární, trvá dlouho, jednotky prší jako déšť.

„Děkujeme vám. Dovolali jste se na telefonní linku živých rozhovorů, kde si můžete užívat s příjemnou telefonickou partou.“
Rocková hudba, jednotky, jednotky, jednotky! Tisícovky padají ze sluchátka a vtékají na můj účet.

„Prosíme vás, abyste ke svým partnerům byli milí a nepoužívali výrazy urážlivého nebo neslušného obsahu.“
Hudba, do prdele, zase hudba!

„Než začneme, chtěli bychom znát typ telefonu, který užíváte, vytočte proto nyní nulu.“

Vytáčím nulu. Hudba, hudba, hudba! Najednou ticho. Ticho je tak dokonalé, že se podobá hvězdnému nebi.

Do takového apeironu začínám:

„Jsem přirozená blondýna, mám vlasy až po pas, moje vlasy jsou tak blonděaté, že jsou skoro bílé, mám zelené oči, hezké zuby, jsem velmi vysoká, vysokánská, řekla bych, a velmi štíhlá, hubená jako laťka, moje prsíčka jsou velmi malá s velkými bradavkami, nikdy nejím maso, jsem spisovatelka, moje pleť je všude růžová...“

„Jak se jmenuješ?“ ptá se nějaký hlas z chaosu.

„Jmenuji se Lora. Jsem maniodepresivní,“ říkám mazlivě.

„Sexuální perverze, co? To mám rád. Hele, já jsem taky takovej, maniosexuální. Dej mi rychle svůj telefon.“

„Je tajný.“

„Co to říkáš kočičko, tajná je i moje prdel. Dej mi ho hned.“

Dávám mu ho. Okamžitě zvoní, zvednu ho.

„Adresa.“

Dávám mu ji.

Zvoní zvonek, otevírám.

„Jak se máš, kočičko? Nejsi ani blond, ani vysoká, ani štíhlá. No co, máš hezký oči. Na jedno vrznutí jsi oukej. Kde na to vletíme?“

„Mám vám nejdřív udělat čaj?“

„A vykání dokonce! Zkažená, co? Úplně šílím!“

Popochází po bytě, nadzdvihne jeden ručník.

„Co mají znamenat všechny tyhle léky? Máš tady úplný arzenál, zlato.“

„Ale to jsou jenom vitamíny,“ říkám mu. „Trpím různými orgánovými poruchami, chybí mi hlavně železo a vápník, hlavně v prosinci.“

„Není to na tobě vidět. Jsi jako grapefruit.“

„Jak chcete čaj? S mlékem nebo citronem?“

„Zlato, já jsem si přišel zapíchat, ne vést kosmopolitní debatu. No tak, pojď na to, mám ještě později sraz, jdu si zahrát poker s nějakými přáteli.“

„Ale já vás nepozvala kvůli tomu. Rozumíte, co mám na mysli...“

Malá pauza, zapalují si doutník. „Ano,“ říkám mu, „chci, aby mě milovali pro můj mozek.“

„Tvůj mozek, jak tak na něj koukám, se mi líbí. Můžu si na něj trochu sáhnout?“

„Nespala jsem měsíc. Nerozčilujte mě. Konečně se mi podařilo pozvat někoho, s kým si mohu trochu kultivovaně promluvit, kdo vám co nakukal o sexu?“

„Hele holka, víš, kam jsi se dovolala? Proč jsi mě sem takhle v noci vylákala?“

„Mám novou čajovou soupravu, má velikou cenu, je to Sevres, chtěla jsem ji někomu ukázat.“

„Fuck, krávo! Fuck! Fuck! Fuck!“ řve. „Udělám ti tady z toho kůlničku na dříví!“

„Jdu se převléci,“ říkám mu. „Měním šaty každých deset minut.“

„Potřebuješ psychiatra,“ odpovídá mi.

„A vy veterináře.“

„Ta čajová souprava, kde je, ty zatracená dilino!“

„Na stole.“

Zdvihá čajovou konvičku, vztekle ji hází na stěnu, na obrovské prerafaelitské plátno, které představuje Pannu Marii na bílém koni, jak se brodí přes řeku. Její závoj úplně zčernal od čaje, hřívá koně zezelenala. Rámus je ohlušující, střepy padají roztomile na postel, slow motion.

Tady nahoře tě vomrdám, děvko, aby se ti zaryly střepy do zad a do prdele, slyšíš, ty cvoku?“

„Pronásledují mne temné mocnosti,“ odpovídám mu spiklenecky. „Znám tajemství, která vyhodí svět do povětří. Proto taky měsíc nespím. Trpím sice nespavostí, ale hlavně jsem si jistá, že mne sledují. A na té lince, kam jsem vás zavolala, pouštějí spikleneckou hudbu, ta samá je i v telefonech tajných služeb, Sexy Line, C.I.A., je to to samý. Když čekáš u telefonu na rozhovor s někým z tajných služeb, dávají tam rock a disco. Dokonce i jméno Sexy Line může být spiklenecké. A vy jste kdo? Jak mohu vědět, že nejste agent? Váš občanský průkaz, prosím. Rychle, než se rozčílím.“

Jsem rozčilená, ruce se mi trochu chvějí.

„Holčičko moje, nerozčiluj se, ukážu ti všechno, co budeš chtít, i trenýrky si sundám, pokud chceš něco zkontrolovat, neber to sexuálně, pochopil jsem, že sex tě nezajímá.“

Beru občanský průkaz.

„Jasoň Župaňák,“ čtu nahlas. „Spiklenecké?“ ptám se.

„Ne.“ Začíná vzlykat.

„S takovým jménem, dítě moje, tě nevpustí ani do letadla, jak je směšné. A ty chceš dokonce ženskou?“

„Ty mi tykáš. Mluvíš na mě v jednotném čísle. To znamená, že ses hodně rozčílila.“

„Ne, cukrouši, ale k takovému jménu by bylo vykání trochu moc.“

„Loro, můžu si zatelefonovat?“

„Ne. Čekám telefonát od významné osoby.“

„Ve tři ráno?“

„Ano. Na Blízkém Východě zuří povstání a jeden ministr potřebuje slyšet můj názor na nějaké ponorky. Má je vyzbrojit jadernými zbraněmi nebo ne? Čeká na moji odpověď. Jdu si teď vyměnit šaty, deset minut už uběhlo. A ničeho se tady nedotýkej, jinak ti rozmlátím palici. Seber střepy z postele, umyj ten obraz, zameť, vytri, vynes popelníky. Víš jakou mám sílu?“

V pokojíku jsou všechny moje šaty naházené na zemi, společně s nedopalky, špinavými dekami. V jednom rohu je zelená klec na kočku. „Měla jsem kočku?“ přemýšlím. Nepamatuji se. Oblékám se. Letní fialovou minisukni, růžové boty na vysokém podpatku, tenkou červenou blůzu, s polovinou prsou venku. Sníh teď padá hustěji. Ulice, stromy jsou úplně bílé. Maluji se. Můj obličej se zaplňuje červenými, žlutými, zelenými plameny. Plním krk, uši, ruce, prsty diamanty, rubíny, acháty, smaragdy. Cítím se ostrá jako šíp.

Jdu dovnitř. Byt se celý leskne. Jasoň Župaňák sedí na podlaze a kouří. Třesou se mu nohy.

„Loro, chtěl jsem odejít, ale dveře byly zamčené.“

„Bojím se, aby se sem nedostali cizí lidé.“

„Loro, tvůj byt je plný psychiatrických knih.“

„Zpívají mi v noci ukolébavky.“

„Loro, zapomeň na mrdání, chceš si trochu promluvit?“

Jasoň Župaňák se najednou podobá dítěti.

„Nikdy nemluvím s cizími, řekla jsem ti to, bojím se jich.“

„Loro, otevři dveře.“

„Přečtu ti něco z Balzaca,“ říká mu, „Název: *Eugénie Grandet*. Potom tě rozkrájím na kousíčky.“

Zapalují si doutník.

„Čistící prostředek úplně odbarvil obraz,“ říká nepřítomně. „Zůstalo jen levé oko Panny Marie, dívá se teď

vulgárně, jakoby na někoho házela očkem. Ten obraz měl nevyčísitelnou cenu.“

Začínám se smát. Dávám si vysoko nohu přes nohu, stahuji si blůzu ještě níž, jsou mi vidět bradavky.

„Jsem krásná?“ ptám se ho.

„Božsky krásná! Loro, jsi krasavice. Kdybys otevřela dveře, tak bych tě zbožňoval, mrdal bych tě ve výtahu, zasnoubil bych se s tebou, vzal bych si tě ze ženu.“

„Vidím, že jsi se ze samého strachu stal básníkem. Víš, polovina spisovatelů píše ze strachu.“

Jasoň začne křičet.

„Co ode mne chceš, ty magořice? Co jsem ti udělal? Zavolám policii, aby tě zavřeli do blázince!“

„Právě mě propustili,“ odpovídám mu skromně.

„Aha, vážně?“ kapky potu mu stékají po obličeji, koktá.

„A líbilo se ti tam?“

Najednou mi klesá nálada.

„Tam taky sněžilo,“ říkám mu. „A kapky, co kapaly z kapačky, se podobaly vločkám. Tam jsem měla opak toho, co mám teď.“

„Co? Co? Řekni mi to, Lorinko, řekni mi to všechno.“ Zase se rozčiluji.

„Co ti mám říct, ty pitomče? Co pochopíš? Ty chceš, abych ti otevřela dveře, všechno ostatní ti je u prdele. No, opak, člověče. Měla jsem svoje černé období, nehýbala jsem se. Zatímco teď jsem nepolapitelná. Svištím větrem jako oštěp, mluvím s bohy a anděly.“

„A dveře v blázinci jsi zamykala?“

„Ne. Zamykali mne oni. Ale v podstatě je to to samé. Dvě Sestry, rozumíš?“

„Ne,“ říká Jasoň Župaňák.

„Moc se ptáš. A navíc, neříká se blázinec, říká se klinika,“ zavřískám najednou.

Jasoň Župaňák běží na balkon.

„Pomóc!“ křičí. „Pomóóc!“

Já také vyjdu na balkon.

„Spáchám sebevraždu,“ říkám mu.

„Teď?“ Zmítá se vzlyky, kleká si. „Když mi otevřeš dveře, tak ti najdu nakladatele.“

„Mám jich nejméně dvacet, všude na světě.“

„Proč, Loro, proč mi pořád lžeš?“

„Tohle je pravda.“

„Loro moje sladká, proč chceš, abych tu byl zamčený?“

„Chci mít společnost.“

„Pojď si vypít kávičku. Frappé?“

„Nepiju frappé!“ vřískám. „Jenom francouzskou!“

„Proč se tak lehko na něčem chytneš?“

„Jsem nepolapitelná, už jsem ti to řekla, nikdo mě teď nemůže chytit. Poslouchej, Jasoni, rozhodla jsem se ti otevřít, odejdeme spolu, ale nejdřív ti dám nějaké vitaminy, aby ses vzchopil, dost jsem tě unavila. Neboj se, já je беру každý den, vezmeš si je, ať chceš nebo nechceš, protože tak se mi to líbí. Když si je nevezmeš, tak nikam nepůjdeš. Jsou dobré na srdce.“

Dávám mu půllitr plný koňaku Remy Martin a dva diazepamy.

„Počkáme chvíli tady, než zaberou vitamíny a potom půjdeme na frappé. Za půl hodinky budeš tak silný, že budeš jíst železo jako Pepeček Námořník, budeš litat, taky budeš nepolapitelný, důvěřuj mi. Co se šoustání týče, zapomeň na to, šoustání je pro zahaleče a já mám tolik práce.“

„Jaká šoustačka, Loro moje? S tím vším, co se tady děje, by mi ho nezvedl ani jeřáb.“

Jason Župaňák zapije dva diazepamy celým koňakem.

„Co je tohle?“ ptá se mě Jason Župaňák.

„To je Luka,“ odpovídám mu.

„Ahoj Jasoni, vůbec se mi nelíbíš...“

„Ten pes mluví! Ten pes mluví! Zblázním se!“ křičí Jason Župaňák...

„Nejen, že mluvím, ale jsem také významné rasy, jsem King Charles Cavalier Blendheim, pocházím z Anglie a vezmu si King Charles Telvara Charnel de Casanova.“

„Já jsem dítě z lidu,“ odpovídá jí Jason Župaňák, „proto se líbím Loře...“

„Loře se nelíbí nikdo, jenom je osamělá...“ odpovídá Luka a ukáže mu záda.

„Chce se mi čůrat,“ říká mi.

„Běž rychle, protože za chvílku se ti nebude chtít už vůbec nic.“

Sedli jsme si.

„Takže, Loro, jak tak koukám, být maniodepresivní znamená spoustu práce.“

„To bych řekla. Jednou nahoře, jednou dole, nestačíš si ani uprdnout. Je to jakoby tě honili dva lidé z různých stran. Dala jsem jim jméno „Dvě Sestry“, protože jsou si v podstatě podobné. Píšu na toto téma i román. Teď jsem nahoře, jak vidíš. Já nepotřebuji drogy, extáze a podobný kraviny, abych byla up, mám to v sobě, rozumíš? Teče mi to v krvi jako horký samet. No co. Ničemu nerozumíš, Jasoni Župaňáku, cítíš ty vitaminy? Dělej nebo se naštvu, a když se já naštvu, tak padají obrazy ze stěn a začíná úplný chaos.“

„Ještě je necítím. Víš, Loro, po tom, co se stalo, už nikdy nezavolám na Sexy Line. Stalo se mi to poučením. Co když jsou i jiné ženy, co tam volají, maniodepresivní? Co když na nějakou narazím? Ne, bylo to pro mě poučení. Konec růžovým telefonům. Najdu si dívku, naučím ji, aby mi ho průměrně kouřila, a bude mi to stačit. Já nemám nic proti psychickým nemocem, ale hele, zrovna včera jsem ve zprávách viděl vraha, co zabil osm lidí, říkali, že je paranoidní, upálil také jednu ženu petrolejem a byl to ryzí úchyl. Nechceš mě také náhodou na podpal?“

Najednou přede mnou padá Jason na kolena, objímá mi nohy, vzlykavě pláče.

„Loro moje, Lorinko moje, nezabíjej mne! Udělám, co budeš chtít. Ožením se s tebou, okamžitě se s tebou zase rozvedu, když budeš chtít, dám ti miliony, koupím ti spoustu šatů, co chceš, moje milá, co chceš, abys mi otevřela ty zasraný dveře?“

„Ze začátku jsi dělal frajera,“ říkám mu, „dobře ti tak.“

Najednou začne zívat. Tak moc, že to vypadá, jako by se jeho čelist dotýkala podlahy.

„Chce se mi spát,“ říká mi. „Moc se mi chce spát.“

„Jdeme,“ říkám.

Vleču ho klečícího až ke dveřím, otevírám je, vcházíme do výtahu.

„Vstávej,“ říkám mu tvrdě.

Jasoň se motá.

„Kde to jsem? Kde to jsem? Kde jsem?“ ptá se.

„V Ráji, miláčku.“

Vytahuji ho na ulici. Jasoň padá na všechny čtyři, zavírá oči, podobá se slepému kotěti.

„Mami,“ šeptá, „maminko, kde jsi? Zdvihneš mi deku až pod bradu? Je mi zima, je mi velká zima.“

Ulice je pustá. Hustě sněží, jsem skoro nahá, obrovské vločky padají na moje nahá prsa, barvy na mé tváři, stékají mi po krku, moje bradavky se stávají zeleným ohněm, ústa se třesou nedočkavostí a láskou k Všehomíru. Jasoň najednou padá na záda, opírá si hlavu o levou paži. Sníh ho přikrývá, podobá se soše.

Je pět hodin ráno. Mám tři hodiny na to, abych vypila tisíce káv, vykouřila tisíce doutníků, dokud neotevřou obchody. Lítám.

Dnes prodám diamantový náhrdelník po babičce, ten se smaragdy. S těmi penězi si koupím 200 kostýmů od Armaniho, 100 tašek Louis Vuitton, 1000 kartonů cigaret Benson And Hedges, nekouřím je, ale líbí se mi jejich krabička. A potom uvidím. Celý den je můj.

Sníh padá hustě, ulice, stromy, všechno kolem mě je bílé a panenské, a já se potápím do Bezedna.

Říkám Iceovi:

„Rozervu si tělo a pošlu ti ho...“

„Ne,“ odpovídá plačící Ice.

„Ano,“ říkám mu...

Jsem jako Serial Killers: Jednám podle přísných pravidel chování a hlavně nálady...

Brian De Palma, Stephen King, Peter Straub se předemnou třesou... Jsou jako dětičky ve školce...

Jsem Dressed to kill...

Ale koho mám zabít?

Podobně jako děvky na úrovni, podřizuje se moje nemoc přísným pravidlům časového harmonogramu...

Většinou se objevuje okolo dvanácté v poledne. Do té doby spí...

A podobně jako se děvkám platí za to, že ukazují svou krásu, také já platím psychiatra, aby mluvil o krásách nemoci...

Úplný program...

„Tvůj život se podobá filmu Briana De Palmy,“ říká mi Ice. „Hlavně *Dressed To Kill*...“

„Ne,“ odpovídám mu. „Můj život se podobá knize Stephena Kinga. Hlavně knize *Insomnia*. Mám tu knihu na magnetofonových páscích. Pouštím je v noci, když mám nespavost... To je můj rozum tak břitký, že mám migrény, nemůžu vydržet na místě... Věty Stephena Kinga se splétají s noci, s hvězdami, s nebem, černým a nepochopitelným... Poslouchám knihu vestoje, každá věta se do mne zabodává jako rána nožem... Tehdy se i já stávám stvořitelem, začínám psát a poslouchám současně knihu... Ale jak bys ty mohl všechno tohle vědět? Debile... Znáš jen tu svou psychiatrii, četl jsi jenom Freuda a Lacana a všechny tyhle pitomce... Nechej mě, abych tě naučila i já pár věcí, aby se i tobě zbystřil mozek...“

„Ne,“ odpovídá mi Ice a třese se strachy. „Ne... Ne... Ne...“

Maluji si rty červenočerveně... Chci oslnit kolemjdoucí,
aby z mojí záře padli mrtví na zem...
V puse mám přitom zapálenou cigaretu. Zapomínám
se... Cigareta mi pálí pusu, rtěnka úplně zčerná...
Najednou nechci jít nikam...
Jsem unavená...
Vyhazuji cigaretu do odpadků, utírám si pusu...
Usínám...

Chci se vrátit na kliniku,
života si užít chvílku...

Každou noc měním barvu vlasů...

Hodila jsem do vázy s rudými růžemi krabičku diazepamů. Okamžitě zvadly...

Vzala jsem si léky tak, že jsem je zapila vodou z popelníku...

Doktorům vždycky říkám: „Je mi moc dobře.“
Protože kdybych jim řekla: „Je mi skvěle,“ budou to chápat jako mánii a zavřou mě.
Kdybych řekla: „Je mi strašně zle,“ zase by mě zavřeli.
Když neřeknu nic, zase mne zavřou, protože nevědí, co mi z obou možností je...
Jsou vždy podezřívaví, ať je mi jakkoli...
Proto je taky blbnu. Ať mi říkají cokoli, ať mi položí jakýkoli dotaz, já říkám: „Je mi moc dobře...“
Často, velmi často, to tak není...
Proto, dřív, než se s nimi uvidím, jdu na toaletu a stírám si pot z tváře, svírám ruce, které se mi třesou, za zády, představuji si pláž, abych se uklidnila...

Ocitám se, aniž bych věděla jak, v neznámé nemocnici.

Jeden doktor se mne ptá:

„Jak je ti, Loro?“

Utápím svou hrůzu v krku.

Říkám: „Je mi moc dobře...“

„To znamená, Loro?“ trvá na svém.

„Je mi moc dobře, moc dobře, moc dobře,“ vřískám,
dostávám krizi a slyším jiného lékaře jak křičí do slu-
chátka:

„Sanitku! Okamžitě!“

Upadám do komatu...

Probouzím se zase na klinice...

Když jsem zamilovaná, nosím boty na podpatku, když nejsem, tak je nenesím.

Když jsem nahoře, nosím lodičky na vysokém podpatku, s páskem okolo kotníku. Když jsem dole, zavrtám se do postele a koukám na nebe.

Noc. Nebe mění rychlost. Jsem unavená. Bez nálady. Koukám okny na věčný výhled.

Můj pohled, unavený ze všech těch léků, zabíjí. Dívám se na kolemjdoucí. Dívají se na mne... Oči mám začerněné mejkapem, vypadám jako bych měla tyfus nebo jako bych si vzala drogu...

Jsou tři ráno. Sedím v kavárně na náměstí. Přiblíží se ke mne jeden neznámý. „Chceme společnost?“ ptá se. Neodpovídám. Sedne si vedle mě. Jakoby neměl obličej, je jako strašidlo.

„Chceš jít ke mně domů?“ ptá se mě.

„Ano,“ odpovídám...

Kráčím v botách na vysokém podpatku. Asfalt kvílí pod
mými kroky. Nanesla jsem si tolik mascary, že moje oči
vypadají, jako by upadly na zem...

„Chceš jít ke mně domů, kočko?“ ptá se mě jeden kolem-
jdoucí. Má tvář kostlivce.

Začínám brečet. Mascara teď stéká po tvářích, rytmicky
kape na chodník... Vypadám jako maska vúdú...

„Ano,“ odpovídám skrz slzy...

Jsou zase tři hodiny ráno, jako vždycky, když mám máni. Jdu po ulici, asfalt pod mými vysokými podpatky kvílí. Jsem namalovaná jako maska vúdú v černé sukni Prada s kšandami.

Sedím v kavárně na náměstí. Objednávám si cappuccino, zapaluji si dunhillku, na prstech mám spoustu diamantových prstenů, nehty namalované šarlatově...

Někdo neznámý si sedne vedle mne.

„Kočičko, kolik bereš za noc? Jsi krasavice, diva...“

„Milion,“ odpovídám mu.

„V pořádku... Jdeme do hotelu, protože jsem ženatý.“
Vstáváme. Začínám brečet.

„Ano,“ šeptám.

V noci z mého bytu vychází obrovská ropucha, zastavuje kolemjdoucí...

Nejsem to já?

Já si nemusím dát extázi, mám to v sobě...

Je dvanáct v noci...

Dívám se na zprávy. Televizní hlasatelka má blond vlasy, modré oči, má na sobě hezkou zelenou sukni...

Má červenočervené rty. Žárlím, protože je krásná...

Vypnula jsem zvuk a vidím jenom její hezké rty, jak se hýbou...

Já jsem na tom mizerně, mám depresi...

Zprávy končí...

Televizní hlasatelka vypadá, jako by mi dávala sbohem...

Otevřu si butik se svými léky... Hodí se tahle sukně
k tomuto léku? Hodí se tento lék k této sukni?
Lithium se hodí k božské černé hedvábné sukni...
Chtěla bych si ji obléci...

Je noc...

Představuji si, že na konci svého života, pokud budu žít, budu žít se zlou zdravotní sestrou, která mi nedovolí psát...

Přemýšlím...

Existuje dílo perverzního Boha, který zkouší Svá stvoření?

Lékárník...

Lék...

Jed...

Život nebo Smrt?

Usínám...

Jsem sjetá nespavostí... Kouřím lehké cigarety a zároveň normální... Pláču a směji se zároveň...
Do prdele! Nechce se rozednít...

Když píšeš, musíš vracet peníze přesně... Správný tón,
správné pero... Pomáhá při psaní...
Ale kdo pomůže mně?

Sním.

Představuji si něžnou sebevraždu...

Ale jak?

Je zima... Sněží...

Sedím venku v kavárně na náměstí. Sněhové vločky na mne padají, tají v mých vlasech... Mám depresi... Jak dlouho jsem neviděla Ice? Týdny? Měsíce? Věky. Schází mi...

V kavárně vidím lidi, party jak se smějí, páry jak se líbají, kočárky s miminy. Jak bych chtěla dítě! Často ho vídám ve spánku... Dítě, silné, hezké a chytré... Dítě, které by mně milovalo, dítě, které bych milovala i já...

Stydím se, že jsem sama. Neustále se dívám na hodinky, abych ukázala, že jakoby někoho čekám... Ale nikdo se na mne nedívá, nikoho to nezajímá...

Vracím se domů...

Je večer...

Prší...

Kapky deště tlučou na sklo... Beru si léky...

Potápím se do bezedna...

Je zima... Sněží...

Sedím venku v kavárně na náměstí. Někdo přichází a sedá se vedle mě. Neustále mluví do mobilu. Mluví s New Yorkem, Londýnem, Tokiem, Singapurem, Paříží, burzou. Mluví o akciích, euro, smlouvách, cenných papírech, podílech, dividendách, úrocích, inflaci.

„Jakou práci děláte?“ ptá se mne.

„Jsem maniodepresivní,“ odpovídám mu.

„Je to hodně práce?“

„Běhám a nestíhám to,“ říkám mu. „A vy?“

„Jsem finančník.“

Zvoní mu mobil.

„Pošlete ty papíry faxem!“ řve.

Prudce vstávám, moje kapučíno mu znečistí kravatu.

„These are the fax of life,“ říkám mu, odcházím a pohvizduji si.

Je noc... Medication Time...
Lithium, debilní...
Hipnosedon, smrtonosný...
Tegretol, chutný...
Depakin, jen tak, ze srandy...
Normison, Bože můj, přijď mi na pomoc...
A to jsem si říkala, že půjdu na procházku s Lukou...
A to jsem si říkala, že si přečtu něco z *Madame Bovary*...
A to jsem si říkala...
A to jsem si říkala...
A to jsem si říkala...
Moje končetiny těžknou... Víčka se zavírají...
S obtížemi si lehám do postele... Slzy mi stékají po tváři...
„Ano,“ šeptám...

„Luko, nechce se rozednít...“

„Nechce se rozednít,“ souhlasí i Luka. „Mám ti udělat trochu kávy?“

„Ne,“ odpovídám jí, „kdybych mohla spát...“

„Nespala jsi deset dní,“ říká mi Luka, „vezmi si všechny léky, co bereš.“

Nebe je černé a husté, nepojmenovatelné, objímá nás jako ohromné vězení...

Lehám si na postel. Luka usíná v mé náruči... Zavírám oči.

Bůh je někde, tam nablízku...

„Musíš zaplatit, musíš zaplatit...“ říká mi.

„Proč?“ ptám se ho.

„Ty víš...“

„Luko, moje nemoc se jmenuje maniodepresivní psychóza. Luko, Luko, Luko, jak to člověk zvládá s psychózou?“

„Uklidni se,“ říká mi Luka. „Máš Ice... Máš mne...“

Potom najednou začne brečet.

„Už nikdy nelez na zábradlí!“ křičí. „Slyšíš mě? Nikdy! Udělej to pro mě... Nikdy! Nikdy! Nikdy!“ říká s pláčem a stahuje ocas mezi nohy. „Já jsem tak nešťastná...“ šeptá.

„Miluji tě...“ říká mi potom. „A ty?“ ptá se mne.

„Ano,“ šeptám...

Sněží... Je noc...

Luka mi připravuje léky. „Lithium, depakin, tegretol, normison, hipnosodon...“ mručí si, zatímco je dává opatrně do krabiček, co je na nich napsáno „ráno“ a „večer“.

„Dobře jsi udělala, když jsi Jasonovi Župaňákovi dala dva diazepamy, říká mi.

Vybuchneme smíchy, svíjíme se...

„A taková dávka může usmrtit,“ říkám jí.

„Loro, už nevolej na růžové linky, viděla jsi, co se stalo s Jasonem Župaňákem...“

„Děláš si legraci?“ odpovídám jí. „Je to zábava a navíc se s někým seznámíš...“

„Ale Loro, máš tolik přátel, proč se s nimi nestýkáš?“ ptá se mě Luka.

„Nudí mne,“ odpovídám jí. „A navíc, růžové linky v sobě mají něco strhujícího: všechny hlasy, které slyšíš, jsou anonymní, jakoby se objevovaly z chaosu...“

„Na růžových linkách mohou všichni lhát... Muži, kteří říkají, že jsou vysocí, hezcí a štíhlí, mohou být malí, oškliví a tlustí, ženy, které také říkají, že jsou krásné - dvoumetrové kočky - mohou být zrůdy... Proto se mi líbí růžové telefonní linky. Protože i mně se líbí říkat pořád nepravdu...“

„Zahrajeme si poker?“ ptá se mě Luka.

Připravujeme karty na stůl, Luka rozdává.

„Zahrajeme si tu nejtěžší hru, zavřenou,“ říká mi.

Obracíme jednu kartu, druhou necháme zavřenou.

„Co máš?“ ptá se mě Luka.

„Dámu,“ říkám jí. „Ty?“

„Já jsem prohrála...“

Předstírá, že ji to nezajímá, ale já ji znám dobře. Když má vysokou kartu, předstírá smutek.

„Pas,“ říkám jí.

„A měla jsem samá esa s pikami,“ říká mi a hází naštvaně karty na stůl. „Loro, je Medication Time...“

Sacre du printemps
Massacre du printemps
Massacre du Médicament.

Beru si léky...
Lehám si do postele...
Spíme si v náručí...